

Egy távoli Menedék

A sötétség kábulata... mikor az ember nem lát és nem emlékszik semmire. De az ébredés mégis fájdalmas. Egy hatalmas ütés a fejre, ha nem is halálos, de bosszús és kegyetlen órákat tud okozni az embernek. Hát még annak, aki arra eszmél fel, hogy már a dögkeselyűk köröznek fölötte, már amik maradtak belőlük, mert minden megváltozott... de legfőképpen az, amikor az ember legutolsó gondolatában az van meg, hogy a társaival harcolt együtt valakik ellen, már azt sem tudta, hogy mik voltak azok, talán állatok, talán emberek, ki tudja... na meg az a mérhetetlenül nagy ütés. Így ébredt fel Phil. Jó nagy dudorral a fején. Hiába volt rajta a harci páncél meg a kedvenc kis sisakja, még az is behorpadt. Nagyon „örült” neki.

- Oh, mi az Úristen történt itt? – kérdezte saját magától, miközben köpött egy nagyot a homokba. Aztán eszébe jutott pár apróság az elmúlt pár órából. – Hú, gecc, kezd visszatérni az emlékezetem. – fogta meg a fejét és nagy nehezen felült a porban. Fájlalta a mellkasát is, de azért nem esett nehezére lélegezni. Ahogy a homokban kaparászott véletlenül megakadt a keze valamiben. – Ez meg... jah, igen. – mosolyodott el, miközben kihúzta a porból a kedvelt kis fegyverét. Egy szép kis Desert Eaglet. Ám tudta, hogy még akad pár kis kedvence talán errefelé, mint mondjuk a .44-es Magnumja, vagy a szépen megművelt harci kése. Ám ezeket ahogy szétnézett hirtelen, nem látta.

A szél lassan fújdogált, majd egy hirtelen nagyobb áramlat is fordult feléje és a szemébe fújta az össze port. Nagyon örült ennek is, egy újabb köpés következett, pedig a szája is nagyon ki volt száradva, szomjas volt rendesen. Lassan feltápáskodott és azért megnyugvással vette észre, hogy stabilan áll a lábán, csak a feje hasogatja.

- Na mindegy, éltem én ettől már rosszabbat is. Csak kár, hogy nincs nálam stimpakk. – porolta le magát és a Magnumját megtalálta a tokjában. – Legalább te is itt vagy nekem. – Aztán ahogy még egyszer körbenézett még a tőre is megcsillant a káprázó, ámbár annál kellemetlenebb napsütésben. Odasétált és felkapta, megforgatta a kezében, de azt nem tette el.

Hirtelen fogalma sem volt, hogy merre vannak az irányok, jó sok percbe telt, míg nagy sokára rájött, hogy már valószínűleg késő délelőtt felé járt, lassan dél felé közelíthetett az idő, és akkor döbbsent rá, hogy több mint fél napot feküdhettek ott.

- Bassza meg! – morgott egyet és akkor döbbsent rá, hogy a többiek vajon milyen messze lehetnek. Mert azért nem felejtett el mindent. Tudta, hogy talán a társai, vagyis ha mind túléltek az összecsapást, akkor valószínűleg már minden bizonnyal jó messze lehetnek. Már vagy két hete indultak el Los Angelesből, már ami maradt belőle, és a 35-ös Menedékhez igyekeztek, amit San Bernardino mellett építettek fel, de erről csak kevesen tudtak, ők is csak egy véletlenül megszerzett térkép után indultak el arra a helyre, hátha a szerencse melléjük szegődik. Egy halott katonától kerítették, ruhát, páncélt meg fegyver-

eket nem volt nehéz keríteniük, csak egy kis pénzre kellett hozzá. Így hát akkor még együtt indult útnak három nő és öt férfi, de a két hét alatt rengeteg támadás állta útjukat és többen is életüket vesztették a harcban, így a legutóbbi napra, amire Phil emlékezett, már csak három férfi és egy nő maradt életben. Na meg persze még ő is. Csak ezt talán nem volt idejük figyelembe venni, ha a támadók elűzték őket innen. Talán már nem is éltek akkor, de a férfi hitt abban, hogy valahol még élnek. A távolban látott pár romos épületet és arrafelé vette az irányt. Volt benne annyi erő, hogy szépen lassan sétálgasson, és talán jót is tett neki ez az alvás, de az ütés már annál kevésbé. Biztosra vette, hogy szupermutánsok támadtak rájuk, mert a halálkarmok vagy más lények nem igazán hagyták volna életben őt. Persze a mutánsok sem önszántukból, csak minden bizonnyal mással voltak elfoglalva... Nem emlékezett rá.

- Phúú, jó messze vagy. – menetelt a város felé, és beletartott neki majdnem két órába, míg a közelébe ért és a falak teljes életnagysággal nőttek ki előtte. Elég lepusztult hely volt, a falak közé még a szél sem fűjt és a dögök bűze elárasztott mindent.

Körbenézett, de csak a romos épületeket látta. Családi házakat, melyeknek jó, ha három fala állt valahogy, emeletes épületeket, melyek ingatag lábakon álltak, s néhol még a templom tornyának egy-egy kis része is állt az ég felé meredve és onnan várva segítséget. Phil azonban már tudta, hogy onnan maximum valami nukleáris eső jön megint, ami megöli azt a sok szerencsétlent, akik valahogy túléltek az utóbbi időket. De bízott a társaiban és a Menedékben is. Amit megtalálva talán jobb életük lehetne.

Néhány utcát körbejárt, de csak pár patkánnyal találkozott, amik dühösen fűjtak rá, ám mivel látták, hogy ellenfelük kicsit méretesebb tőlük, jobbnak látták, ha eliszkolnak. Nem látott semmit és senkit. Az egyik házba bement, de a másik két oldalt ugyancsak kilátott a településre, szóval sokat nem ért. Majd egy újabb épülethez ment, ami egész egyben volt. Csak az ajtót nem sikerült kinyitnia. Megpróbálta berúgni, nem sok sikerrel, aztán egy nagyot rántott rajta és az ajtó tövestül szakadt rá. Talán ez még a szerencséje is volt, mert az ajtó súlyánál fogva elrántotta és hátraesett. Ennél nagyobb szerencse már nem is érhetne volna, mert közvetlen ezután a ház mennyezete engedett a gravitációnak és hatalmas robajjal és porral együtt lezuhant a földre, szétzúzva alatta mindent, ami még talán ott lehetett.

- Na de fasza! – káromkodott az ember és egy határozott mozdulattal lelökte magáról a nem túl kényelmes ajtót. Miközben ismét feltápáskodott a földről valami hangot vitt felé a szél. Nem tudta mire vélni. Vajon kétségbeesett nyöszörgés vagy veszélyes állat hörgését hallja? A még itt-ott lehulló faldarabok zajától és a széltől nem igazán hallotta. – Na mindegy, gyerünk innen! – noszogatta magát, de amikor legközelebb is hallotta a hangot már tisztán érezte, hogy ez egy ember hangja lehet.

- Van itt valaki? – vágta a tokjába a tört és inkább a Desert Eaglet kapta elő és biztosította ki. Óvatosan minden apró neszre és helyre figyelve indult immár meg az utcán, nem bízott senkiben és semmiben. Lassan befordult az egyik mellékutcába és akkor meglátott valakit a fal tövében egy méretes gerendával a lábán ült a falnál. Már jó pár órája esetleg napja ott ülhetett. Hihetetlen, hogy a szél olyan messzire tudta vinni azt a gyöngé hangját.

Vagy talán akkor még erősebb volt. Phil egy kicsit magabiztosabb közeledett a szerencsétlenül járt ember felé, majd mielőtt letérdelt volna hozzá még egyszer szemügyre vette, nehogy valami trükk legyen az egész mögött, aztán mikor letérdelt ismét körbenézett. Nem volt sehol senki.

- Ké... ké... kérem... se... segítsen... - nyöszörgött a nő, aki a húszas éveinek vége felé járhatott. Phil se volt túl öreg, még talán fiatalabb is volt, mint a talált embere.

- Ne aggódj, nincs semmi baj, segítek, ahogy tudok. – mondta, azzal eltette fegyverét és megpróbálta leemelni a méretes darabot a lábáról, ami többé-kevésbé sikerült is. Második próbálkozásra már annál inkább és akkor látta, hogy a hölgyemény lábának nincs is semmi baja, csupán be volt szorulva a gerenda alá, de nem tört el. – Hogy vagy?

- Ne... nem túl... jól... - pihegte, mert már ő is nagyon szomjas volt és borzasztó melegen állott ott a levegő.

- Azt elhiszem. – nézett végig rajta a férfi és egészen lenyűgözte a nő, mert egy ilyen teremtés ebben az időben, már ritkának számított. Tudta, hogy akár a magáévá is tehetné, de emberi mivolta megakadályozta ebben, a lelke nem engedte volna és a szíve se, sőt az esze is tisztában volt azzal, hogy nem kell ilyenekre fecsérelni a drága időt, inkább valami fontosabbal kell foglalkoznia. – Tudsz valamire vizet? – igen, a víz. Ekkor talán többet érhetett az aranyból is.

- Nem mesz...messze... van... innen egy... egy kis vízt... tartály, ha... még meg... megvan... egyál... talán.

- Merre? – kérdezte a vándor, de a lány nem felelt, inkább a kezével próbált lassan mutatni egy bizonyos irányba, tovább az utcán, aztán el jobbra, vette ki Phil az instrukcióból. – Okés. Mindjárt hozok vizet.

- Ne! – szólt hangosabban a nő, majd megismételte. – ne.

- Gondolom nem szívesen maradsz itt egyedül, mi? Hát lehet más megoldás is talán. – fogta meg a lányt és magához ölelte, majd ölbe vette és úgy indultak el lassan az ivóvízlelőhely felé.

Elég vontatottan haladtak, Phil nem tudott igazán sietni, a fájdalom a fejében és a nem túl kellemes ajtóval való találkozás miatt még a lába is fájdogált egy kicsit, a lány meg nem tudott a saját lábán menni, mindkettejüknek vízre volt szükségük. Ahogy haladtak az utcán a szél a kellemetlen csönd hangját vitte feléjük, ami nem tetszett nekik, de már odaértek a sarokra és befordultak a másik utcára, majd még jóval arrébb látszódott egy hatalmas tartály, csakhogy annak az oldalán egy elég nagy lyuk tátongott. Ám ettől még lehetett a környéken víz, a romos épületek ki tudja mit rejtettek maguk alatt és kisebb tárolókban is lehetett még talán víz. Lassan meg is érkeztek oda és Phil letette a lányt, az egyik romos épület sarkához, amit két oldalról fal védett, a harmadik oldalon pedig egy kiégett jármű állta el az utat, így a lány úgy ahogy biztonságban volt, bár egyben csapdában is. Jelenlegi helyzetét nézve Phil nem hitte, hogy tudna bármi elől is menekülni a nő, ezért a biztonságot vette előre. Úgyisincs erre semmi, csak por és romok.

- Megyek és körülnézek. Addig itt kell, hogy hagyjalak. De ígérem, sietek vissza. – szólt a férfi, mire a másik bólintott. Eztán ismét előhúzta a pisztolyát és körültekintően indult

útnak. Ahogy látta a hordók és tartályok jelentős része üres vagy lyukas volt. Egy csomó hordót látott maga előtt mikor belépett a romok közé. Az épületet három oldalról fal övezte a negyedik oldal nagy részét pedig befedték a ballonok. Előbb jobbnak látta szétnézni, mintsem vizet keressen a sok üres tartály között. Ezért vissza kiment és az épület mögött is szétnézett. Útközben visszafordult és még néhány pillantást vetett a lányra, aki persze nem mozdult egy tapodtat sem. Amikor az épület mögé ért kitérult előtte a hátsó raktér képe. Ismét rengeteg hordó, két kiégett kamion és egy... a francba! Gyorsan visszabújta a fal fedezékébe. Nem tudta, hogy jól lát-e.

- Mi a fene?! Még itt is? – ismét óvatosan kinézett a fal mögül, és megvizsgálta azt amit lát. Majd egy nagy sóhaj követte mindezt. – Hál’Istennek! – sétált ki a fal mögül, mert megnyugodva vette észre, hogy amit lát, az nem más, mint egy halott szupermutáns. Csak-hogy éppenséggel, nem a megszokott helyzetben, mert mintha valaki direkt állította volna fel és döntötte volna a mögötte lévő kaktuszhoz. Még fegyvert is adott a kezébe, amit Phil megnézett, de persze, nem volt benne tár. Hát úgy könnyű. Vagy elrettentő példának tették ki száradni a napra, nem tudni, de több sebhely is volt rajta. – A szívbajt hoztad rám! – morgolódt az ember és egy nagyot lökött a halotton.

Körbenézett, és egy fancsali mosollyal nyugtázta az egészsét.

- Sok rohadt hordó! Hol van víz, vajon melyikbe? – mérgeződött halkan. Eztán megindult is sorba elkezdte kopogtatni a hordókat, de csak üres kongás volt a válasz. Egymás után haladt szépen sorban, később pedig már úgy lökdöste el az üresek, hogy a többit is szemügyre vegye. Hosszú percek teltek el, de nem talált semmit, mind üres volt. A hosszadalmas műveletben nem jutott eredményre. A végén már unottan lökte félre az útjába eső hordót és akkor észrevett valamit.

- Nocsak. – hajolt le érte és felvette a földről, egy pisztoly volt, persze szintén üresen. Kicsit mintha megviselte volna az utóbbi pár óra amit idekint töltött, de elég furcsán nézett ki, kicsit meg volt pörkölve szegény, de Phil észrevett benne valamit. Bele volt gravírozva apró betűkkel valami. – Maxwell. – olvasta hangosan és akkor eszébe jutott, ki is a fegyver birtokosa. Az egyik társa, ha minden igaz, az ő pisztolyában is ugyanitt volt a neve. Csak nem tudta, mi lehet velük, de mindenesetre biztosra vette, hogy jártak itt, csak nem tudta, hogy mi is történhetett.

Nagyon ki volt már szomjazva, érezte azt a kesernyés poros ízt a szájában, és azt is érezte, hogy egyre nehezebben kap levegőt.

- Muszáj leszek találni egy vizes hordót! – kapta fel erőtlenül az egyik üreges tárgyat, de visszaejtette a földre. Nem volt már sok ereje. Ezzel ő is tisztában volt. Azonban sikerült erőt vennie magának, ismét felemelte a tartályt és hozzávágta a többihez, amin csupán egy sorból állt, így ahogy kimozdult az egyik alkotóelem, úgy hullt alá a többi is. Leomlott az egész, Phil alig tudott elugrani az egyik felé közeledő objektum elől, és a földön kötött ki.

- Mmm... - morgott magában és feltápászkodott. Azonban nem látott egy cseppnyi vizet sem a csöpögni sehonnan... vagy mégis? Az egyik leborult hordóból lassan csepegett az ivóvíz. A férfi előkapta a kulacsát és odatartotta a réshez. Kicsit meg is emelte, így abból jobban jött a víz, már megkönnyebbülten sóhajtott fel. Lassan, de biztosan jött a lé, ám

csakhamar abbamaradt. – Nem baj, ez is több, mint a semmi. – A közel félliteres kulacsa majdnem tele lett, de örült volna, ha még marad későbbre is. Megkóstolta, hogy valóban iható-e, és örömmel tapasztalta, hogy tényleg víz, bár nem a legfrissebb, de víz. Nem kortyolt belőle sokat, fontosabbnak tartotta saját magánál a lány épségét, és lezárta a kulacsot. Még mindig ott guggolt a hordók mellett, amikor valami morgást hallott maga mögül. Lassan felállt, mert hallotta, hogy a valami, ami mögötte van, az nem közeledik felé, csak vicsorog és morog rá. Megfordult és akkor látta, hogy egy „kedves” kis mutáns farkas áll előtte körülbelül négy méter távolságban.

- Te is ritkaság vagy errefelé. – szólt az ember, mire az állat neki akart rontani, de csakhamar a földön találta magát. – Bocs, te rohadék, de ettől azért cselesebbnek kell lenned. – felelte, miután beleeresztett egy töltényt a lénybe, aki még nyüszített egy darabig a földön, mielőtt a dögkeselyűk széttépték, de azt Phil már nem várta meg. Ám alig tett pár lépést, ismét morgást hallott. Csakhogy halk sikollyal vegyítve, ami viszont a lánytól jött.

Sietve indult meg a nő felé, de egy újabb kutyaféle állta útját, aki majdnem elkapta a lábát, de sikeresen kitért előle, majd egy újabb lövéssel leterített a dögöt. Továbbhaladt, de látta, hogy a lányt az egyik kutya eléggé sakkban tartja, bár még nem ugrott neki. Nem tévovázott célzott és lőtt. Erre a farkas holtan rogyott össze. Odarohant a lányhoz, aki eléggé megviselt állapotban volt. Alig volt eszméleténél, de még élt, csak nem volt ereje, de ez elég baj volt. Phil lassan megittatta, arra még futotta erőből, hogy szépen igyon. Több mint a felét elfogyasztotta, de maradt a megmentőjének is bőven víz, így végül a kulacs ismét kiürült, az utolsó cseppet is kiittatta belőle a férfi, aztán felkapta a lányt és továbbsiettek. Elhagyták a várost, és ismét a csöndes, forró és száraz sivatagban találták magukat. Minden bizonnyal nem lehettek már messze a Menedéktől, de nem tudták, hogy vajon pontosan merre is lehet. Na meg előbb el kell majd érniük San Bernardinot, hogy aztán a Menedék felé fordulhassanak.

A nő lassan magához tért és egyre jobb erőben volt. De Phil még mindig nem tette le, vitte egy darabon amíg csak tehetette. Ám azért, hogy ne legyen minden olyan unalmas és fárasztó, megpróbált beszélni a társával.

- Hogy vagy?
- A körülményekhez képest egész jól. Bár nagyon fáj a hátam és a vállam.
- Hát egyelőre nem tudok Veled sok mindent kezdeni, hogy meggyógyítsalak, tarts ki, ha elérünk valami civilizált települést, akkor majd meggyógyíttatlak. Addig bírd ki.
- Megpróbálok. Bár annyira nem érzem magam erőtlennek, mint amennyire kinézek.
- Lehet, én se vagyok olyan erőben, mint amilyennek kinézek. Hogy hívnak?
- Emily.
- Hmm, a testvérem is úgy hívták. – mosolygott a férfi, majd egyet sóhajtott. A lány jobbnak látta, ha nem kérdez felőle.
- És téged?
- Phil Mallory.
- És honnan jöttél?
- Los Angelesből, már ami maradt belőle. Mindent felemésztett a háború, és nem sok maradt...

A beszélgetés hosszú ideig folytatódott, majd pár órával később a férfi kezdett fáradni és épp valami fedezéket kerestek, ahol biztonságban lehetnek. A lábai még bírták ugyan a megterhelést, ám nem igazán érezték jól magukat, túl sok gondot jelentett nekik és néha majdnem összeesekeltek.

- Ha az ott megfelelne, csak pár percig kéne megállnunk, de nem akarok itt a pusztában megállni, legalább akkor sziklák védelmében legyünk.

- Remélem, nem sértődsz meg, de tudok járni. – mosolygott a lány, mire Phil szép lassan letette és a nő megállt a lábán.

- Csak nehogy az legyen, hogy majd neked kelljen cipelni engem, már ha egyáltalán cipelnél, mert nem igényelek túl sok mindent, akár itt is hagyhatsz, ha esetleg valami bajom esne.

- Igen? – nézett rá kicsit komoran Emily. – Lehet, hogy ezt kéne tennem és elmennem, de nem szívesen hagynálak magadra. Megmentetted többször is és ami a legérdekesebb, hogy még csak hozzám sem nyúltál.

- Nem vagyok egy olyan ember, mint a többi. A mindannyiunk célját helyezem előtérbe, nem pedig a sajátos érdekeimet.

- Köszönök eddig is mindent és segíteni fogok mindenben, amiben csak tudok, és...

- Csend! – hallgatta el a férfi, és előkapta a pisztolyát.

- Mi... - kezdte volna a nő, de benne maradt a szó, amikor ő is hallotta, hogy valami furcsa hangot hoz feléjük a szél.

- Nem lesz kellemes délutánunk az már biztos! – cserélt tárat Phil és kibiztosította, majd előkapta a Magnumot és Emily kezébe nyomta. – Remélem, tudod használni!

- Fogtam már fegyvert, nem ez lesz az első eset. – markolta meg a pisztolyt és várt.

- Jobb, ha iszkolunk innen, minél előbb, nem tudom mennyien lehetnek, de van pár halálkarom a környéken és lehet, hogy gekkók is, utálok mindkettőt. Gyere! – fogta meg a lány kezét és húzni kezdte, de ment ő magától is.

Körülbelül négy-öt kilométeren keresztül siettek előre, amit alig egy óra alatt tettek meg, de nem álltak meg egy pillanatra sem. Ahogy Phil hátranézett a távolban már látta kis apró pontokat, amik feléjük közelednek, de nem volt biztos abban, hogy melyik a kettő közül, halálkarom, vagy gekkó. Mindenesetre nem akarta megvárni őket, mert tudta, hogy általában falkában vadásznak és nem igazán maradt rá sem erejük, sem töltényük, hogy ők még egy ilyen bandával randizzanak.

- Milyen messze lehet Bernardino? – kérdezte fáradtan lihegve a vándor.

- Nem igazán tudom, vagy még tíz kilométer.

- A francba, az jó messze van. Akkor siessünk!

Megállás nélkül meneteltek a porban, homokban, étlen, szomjan, de még életben voltak és ez mindennél fontosabb volt. Szerencséjükre nem találtak senkivel, mert nem lett volna nagy kedvük más rablóbandákkal is összeakadniuk.

Telt az idő, de nem tudtak elszakadni az üldözőktől, mert ők egyre csak közelebb jöttek. Ekkor már tisztán látta Phil a távolból, hogy ők bizony a kellemetlenebbik ellenfél, még pedig a halálkarmok. Nekik nem elég egy töltény, megesznek akár egy egész tárat mire feldobják a talpukat és nem igazán volt elég tár nekik.

- Igazán leszakadhatnának rólunk. – lihegte a gyors léptek közepette Emily.
- Nem fognak, azt várhatod kislány. Ez az ellenség még a túlvilágra is követne téged, de leszakadni nem fognak rólad.
- Nagy kár. Mert nem vagyok egy jó távfutó, sem távgyalogló.
- Pedig muszáj leszel, ha nem akarsz vacsorájuk lenni ezeknek a szörnyeknek. Nem túl gyorsak, de ahhoz éppen elegendőek, hogy ne tudjunk elmenekülni előlük.
- Ez megnyugtató volt.
- Tudom.

Rótták a hosszú utat, de a távolban már láttak pár valamit, amiről nagyon remélték, hogy a város külső része, nem igazán érdekelte őket, hogy romos vagy nem romos, de biztosak voltak benne, hogy ott már találnak pár embert, hisz nem egy kis település volt egykor rég. Azonban előtte még más is feltűnt a látóhatáron. Egy fehéres vagy inkább szürkés valami a földön. Ahogy közelebb értek hozzá egyértelművé vált, hogy az egy hulla. Már mint a megmaradt csontváza. Látszott rajta, hogy katonai ruha volt rajta, vagyis valami harci páncélhoz hasonló öltözék.

- Emily, menj tovább, én megnézek valamit, illetve valakit.
- Mint mondtam nem foglak itt hagyni, kell majd egy kis segítség biztosan. Nézd meg amit akarsz, aztán gyerünk innen.
- Rendben. – fújta ki magát Phil, mikor megálltak egy pillanatra, majd letérdelt és letépte a csontvázról a dögcédulát. Nem nézte meg csak felállt és rohant előre, és a nő is követte őt.

A halálkarmok már nem voltak messze, egyre közelebb értek hozzájuk, mivel a két ember elfáradt és egyre kevesebb erejük maradt. Már csak száz méterre lehettek egymástól és az emberek egyre jobban kezdtek félni. Nem akartak meghalni, de a férfi bátran nézett volna szembe a halállal, csak hogy nem akart öngyilkos akcióba belemenni, mivel a közeli házak már csak pár száz méterre voltak, nem adták fel.

A lények dühösen fújtak és morogtak, de annál is inkább rohantak utánuk, néha egyet-egy suhintva hatalmas karjukkal.

- Gyerünk, mindjárt... odaérünk. – szolt zihálva Phil és már az első házakat el is érték. A lábak taposták a földet és minden egyes lépéssel egy-egy métert nyertek, ám lassan elvegyültek a házak között. A férfi nem várta meg a fejleményeket, inkább hátralótt többször is, amire fájdalommal teli üvöltés volt a válasz, ám ahogy hátranézett még mindig ugyanannyian voltak, pontosan hárman. – Mi van, nem akartok kipurcanni?

Futott Emily után, aki pár méterrel előtte haladt, de nem figyelt eléggé a nagy lövöldözésben és egy kiálló gerendában felbukott és hasra vágódott. Üldözői rögtön utolérték, így nem igazán maradt esélye felkelni. Egy pillanat töredéke alatt megfordult és a pisztolyát a lények felé irányította.

- Dögöljete meg mindnyájan ott, ahol vagytok! – lőtt rájuk, mert más kiutat nem látott.

- Neee! – kiáltott Emily és akkor a halálkarmok éppenséggel utolérték Philt és dühösen vicsorogtak rá, mert éppenséggel kilötte az utolsó töltényeit is rájuk, tárat kellett volna cserélniük, de helyette inkább a nő lőtt a lényekre.

- Basszus! – nézett a fegyverére és hiába húzogatta a ravaszt nem történt semmi. – Ajaj!

A lány kilőtte az egész tárat, ami benne volt és aztán már csak nézhette, amit a halálkaromok tesznek. Az idő mintha kezdett volna megfagyni körülöttük. A lány nem tudta mitévő legyen, csak nézte az egészet és várt valamire. Phil pedig várta a halálát, amely úgy tűnt nagyon lassan közeledik, mégis egy pillanat műve volt az egész. Az egyik lény belemélyesztette a karmát a lábába és végighasította azt. Mindez oly gyorsan történt, mégis a férfi mintha órákig szenvedne közben.

Ám a távolban eközben fegyverek zaja hallatszott. Nem lövések zaja, hanem amikor gyorsan többen is betáraznak és készenlétbe helyezik a fegyvereiket. Mikor a halálkarom már a második csapására készült volna egy lövedék repült el Emily mellett, átszelve a levegőt, süvítve eredt útjára, Phil feje fölött egyenesen bele a lénybe és a testében állt meg. De nem ez volt az egyetlen. Ez az egy csak az utat biztosította a többiek számára. A nő meg sem mozdult, nem is vette szinte észre, ami az alatt a pár másodperc alatt lejátszódik. A töltnyt több is követte és egymás után, mintha szélárnyékban mennének egymás mögött, mégis mindegyik máshová csapódott be és az ötödik lövedék átszelte a halálkarom agyát, aki ezt már nem bírta és holtan, nyöszörgés nélkül rogyott a földre. A másik kettőt is pillanatok alatt elintézték, testükbe a másodperc törtrésze alatt rengeteg lövedék csapódott be, és tette ártalmatlanná a hatalmas lényt. Miután elült a harci zaj, már csak a töltények hüvelyének a potyogását lehetett hallani, amint az utolsók is elérik a földet. Emily ekkor tért csak magához és rohant Phil felé. Ő persze már félig aléltan feküdt a földön, a fájdalom most sokkal erősebb volt, mint amit a szupermutáns adott nemrég a fejére, ehhez sokkal nagyobb teherbírás kellett és összeszorított fogakkal és ököllel próbálta túlélni a nem kis sérülést, amit a combjára kapott. Már szinte remegett a fájdalomtól és a forróságtól is.

Eközben rohanó léptek zaja hallatszódott és hamarosan pár ember tűnt fel mellettük. Ők is szintén harci páncélba bújva álltak a két túlélő mellett, ám az egyik gyorsan odatérdelt a férfi mellé és minél előbb ellátta a sebeit.

- Phil! – lepődött meg az egyik ember. – Hát... te... mégis életben... vagy?

- Nem hiszem, hogy fog felelni. – felelte a szanitéc, aki éppen a sebeit kötözte. – Sokkot kapott, de túléli.

- M... ma... max... well. – kapadozott levegő után a férfi, miközben az ismerős hangot hallotta.

- Igen, mi vagyunk azok. Ne aggódj, rendbe fogsz jönni!

- Ah. – sóhajtozott, többre nem volt képes ebben az állapotban.

Mindkettejüknek adtak vizet és aztán nagy nehezen elvitték őket egy biztonságosabb épületbe, ami még ott állt. Ez volt Bernardino külső negyede, amit szinte nem lakott senki. A vándorok is épphogy betértek ide, gyorsan berendezkedtek és szerencsére hallották a lövéseket is, és igyekeztek a bajban lévők segítségére sietni, akik ebben az esetben épp egyik ismerősük volt. Szerencsére megmentették mindkettőjüket.

Az idő lassan telt és az emberek elbeszélgettek a nővel, hogy és mi történt az elmúlt pár órában és ő készséggel válaszolt. A délután már nem csináltak semmit, inkább Philt

próbálták meg életre kelteni jó néhány stimpakkal, de csak hármat kapott, bár ez sem volt veszélytelen, de ebben az esetben mégis megengedettnek tűnt. És hála az égnek sikerült is, mert jó pár órával később a férfi magához tért, bár nem ugrott ki a bőréből, elég rosszul nézett ki, és beszélni is alig tudott. A szanitéc, Elena megvitatta, Emily pedig segített neki enni, mert már nagyon éhes volt, és azért valamiből energiát is kell merítenie, ezért mindketten megvacsoráztak, a többiek is, éppen szárított brahminhús volt a menü, mivel másra nem igazán telt, a halálkarmok húsát pedig nem igazán szerették. Tehát maradt a megszokott vacsora.

Az estét végigörködték, mint mindig, valaki örködött, a többiek pedig aludtak és néha váltogatták egymást. Az este nyugodtan telt, tűz nélkül nem figyelt fel rájuk senki és ez mindig így szokott lenni. Általában nyugodt az éjszakájuk, de volt már arra példa, hogy valamik nagyon megzavarták.

A reggelt ismét a poros, száraz szél hozta meg, az keltett fel mindenkit. A nap már kora reggel forrón sütött, csak már megszokták mindannyian. Phil is szépen felébredt. És már nem is fáj neki szinte semmije. A stimpakkok mindig jók voltak a fájdalomcsillapításban, sőt segítettek is a gyógyulásban eleget, így a férfi már szépen fel is tudott kelni és jól érezte magát. Ekkor azonban már mindenki felkelt. Elena a reggelit készítette el, Maxwell a fegyvereket készítette fel, Johnny meg... eltűnt. Vagyis nem tűnt el, de reggel óta senki sem látta.

- Üdv emberek. – köszönt Phil, mikor kilépett a szobából a nagy terembe. – Emily merre van?

- Nem tudom, én nem láttam reggel óta, azt hittem veled van. – felelte a doki.

- Hát itt nincs. És Johnny?

- Tudja a fene merre kóborog az a gyerek, reggel csak annyit mondott, hogy elmegy, szétnéz a városban. – felelte Max.

- Ti voltatok már bent?

- Igen, de mit mondjak, nem nagy szám, bár kicsit nyugodtabbnak tűnik, mint a többi megmaradt település. – mondta Elena.

- Nagyon mozogni van kedvem, szinte visz a lábam. – sétált körbe-körbe a teremben Phil.

- A stimpakk utóhatása, sajnos még bírnod kell egy picit.

- És mi van Daviddal?

- Daviddal? – kérdezte lehajtott fejjel Elena.

- A halálkarmok megtámadtak minket és nekünk futnunk kellett, mert nem álltunk készen a harcra, nagy hiba volt tőlünk. David feltartotta őket, amíg csak tehetette, de szerintem nem élte túl. Minket is majdnem elkaptak azok a dögök, de addigra itt találtunk menedéket és sikerült visszavernünk a támadásukat. Vagy tízen voltak. – mesélte Max.

- Jaj, David, mindig önfeláldozó voltál. – nyúlt a zsebébe a férfi és előszedte a talált dögcédulát. Megnézte és azért amennyire tudott, örült. – Hmm, ez nem az övé. Valami Karl.

- Sok ember hal meg szerte a pusztában. Ki tudja David hol van. Bár mondtuk neki, hogy itt találkozunk, ha túléljük.

- Hát, nem tudom, jó lenne, ha itt lenne. Mindig ő volt az egység megtartója, a nagy vezér. Azért jó lenne még látni. Megyek és járok egyet.

- Rendben, de két óra múlva indulunk. De azért ezt vidd magaddal. – dobott neki egy Magnumot. – A Menedék már nincs olyan messze. Ha minden igaz, remélem, hihetünk ennek a térképnek.

- Én is barátom, én is. – felelte Phil és kísértelt az épületből. Odakint a megszokott kép várta. A romos épületek, a száraz föld és a szeles idő, mely fújja a port mindenfelé. Elindult a kis sétájára és vagy fél óráig sétálgatott, aztán a romok között indult el visszafelé, de félúton furcsa nyöszörgést hallott. Előkapta a pisztolyt és óvatosan, nesztelenül indult meg a hangok irányába. De nemcsak előre, hanem néha a háta mögé is nézett, nehogy valakik bekerítsék, nem tudta, milyen hangot hall, talán emberé lehetett, de erre nem vett volna mérget. A falak miatt nem tudta pontosan honnan is jön a hang, ezért egy ideig csak hallgatózott. Valami más zaj is belemerült az egészbe, de nem tudta tisztán kivenni mi is az. Aztán megállt az egyik falnál. Megdöbbenve látta, amit látott. Emily ült az egyik gerendán megkötözve, száját is beragasztották, és ő nyöszörgött.

- Mi... mit keres ez ott? – kérdezte halkán magától a férfi. Elindult felé, ám félúton gyorsan beugrott az egyik faldarab mögé, mert meglátott még valakit. Az egyik barátja, Johnny ült vele szembe és kezében a késsel suttogott valamit a lány felé, de olyan halkán, hogy talán még a lány sem hallotta.

Phil csak figyelte az eseményeket, majd az egyik pillanatban kiugrott rejtekéből és még közelebb lopódzott a két emberhez. Egyikőjük sem vette észre őt, ügyelt is erre, nem akarta, hogy felfigyeljenek rá. Amikor már vagy csak négy méterre lehetett a párostól, letérdelt és türelmesen várt. Tudni akarta, hogy mire készül a társa. Hosszú percig nem történt semmi, majd a srác felállt és a nő felé indult, felállította őt és a falhoz szorította saját testével. A kés még mindig a kezében volt és ekkor már Phil kezdett biztos lenni a tényekben. Vagy erőszak és gyilkosság, vagy gyilkosság és aztán erőszak. Nem lépett még közbe, pedig a nőnek nagyon nem tetszett az egész szituáció. Nem akart ugyanarra a sorsra jutni, mint a legtöbb nő a Földön akkoriban. Johnny szépen lassan szétvágta a nő pólóját, a lány pedig sikoltozott volna, ha nem lett volna betömve a szája. Ahogy a férfi a gyönyörű teremtés testével kezdett volna el foglalkozni, hát Phil úgy döntött, hogy ideje cselekedni. Odalépett a srác mellé és nem akart túl egyszerűen megszabadulni tőle.

- Hé Johnny! – szólt higgadtan, mire a fiú meglepetten fordult oda, amit talán kár volt, mert egy hatalmas, erős balost kapott és úgy átesett az egyik gerendán, hogy csak úgy nyekkent.

- Oh, baszd meg! Mi a francot keresel te itt? – köpött egyet a porba a fickó, de a kése megmaradt a kezében.

- Jobb lenne, ha más dolgokkal foglalkoznál. Őt hagyd békén!

- Ne te mondd meg nekem, hogy mit fogok csinálni, törődj te a saját dolgoddal barom!

- Jó, akkor fogjuk rá, hogy ő az én dolgom, én mentettem meg, és nem kívánom, hogy ilyen balfaszok, mint te egy ujjal hozzájuk nyúljanak.

- Ne szórakozzál, húzz innen a bűdös francba! – emelte felé a kést Johnny.

- Igen? Biztos, hogy kiskésed jobb, mint a Magnum? – szegezte felé a fegyvert és nem akart sokat szórakozni.

- Ne ökörködj, tedd azt el, és hagyd, hogy én szórakozzam.

- Okés. – felelte Phil és lőtt.

- Megőrültél??? – ugrott félre a srác, mert a férfi nem igazán vette komolytalanul a játékot.

- Nem is rád céloztam, beszari.

- Meg akarsz ölni, biztos vagy benne? – rontott Philnek a srác, de ő kitért a szúrás elől. Ezt többször is eljátszotta és olykor felé lőtt, de nem akarta lelőni, csak szépen mellé célzott. Észrevétlenül a táboruk felé csalogatta a gyanútlan erőszakoskodót, majd nemsokára egy méretes ember is megjelent mellettük, kezében egy szép kis Bozarral. Nem sok ember tudta kezelni az ilyen fegyvereket, de ő igen. Volt is ereje hozzá. Nem sokat kérdezősködött, az egyik pillanatban feltűnt, a másikban már úgy képen törölte a srácot a fegyverrel, hogy az jobbnak látta nem felkelni.

- Mi a faszomat csináltok itt? Megőrültetek?

- Kérdezd meg a kisöcsit. Beindult a csajra, alig tudtam leállítani. – felelte Phil.

- Aham, akkor ezért indult el annyira a városba. Pedig én még vele is akartam menni és sikeresen lebeszéltem.

- Látod, látod. Ilyenek a rossz gyerekek. – hajolt le a vándor és elvette a sráctól a kését.

– Jobb lesz, ha ezentúl vigyázunk rá. Nem akarok több balhét.

- Én eddig sem akartam. És hol a csaj?

- Nem messze innen.

- Akkor hozom őt is. – mutatott Johnnyra és egy rántással talpra állította és úgy vonzolta magával Max.

- Itt van. – mutatott Emilyre Phil, amikor odaértek. A lány még mindig nagyon meg volt rémülve. A férfi odament és a saját késével elvágta a kötelékeket, és összehúzta a nő ruháit, hogy ne látszódjon semmije. – Jól vagy?

- Igen, most már jobban. – gördült le egy könnycsepp a szeméből, de nem sírt, csak kicsit zaklatott volt.

- Ne aggódj, most már minden rendben lesz. – ölelte magához Phil és örült, hogy végre valakit átölelhetett. A hideg szívét ez most azért felmelegítette. De Max nem hagyott nekik sok időt.

- Na jól van emberek, gyerünk. Menjünk innen. Jobb lesz minél előbb elhagynunk ezt a helyet. – vélte és ledobta Johnnyt a földre. A srác feltápáskodott, de mindeközben kihúzott a csizmájából egy másik tört és ahogy felkelt a háta mögé rejtette, hogy ne lássa senki. Aztán az egyik óvatlan pillanatban, mikor már Phil és a lány indultak volna, neki-rontott Maxwellnek, aki nem várta a támadást.

Ám ha nem is számított rá, a fegyverét könnyen tudta kezelni. Egy rövid sorozatot adott le, amitől a fiú úgy felkenődött a falra, hogy még nyöszörögni se maradt ideje. A golyók átlyuggatták a testét és a vér pirosra festette a falat. A srác holtan terült el a földön.

- Tűnjünk innen, most már tényleg. – mondta halkan Max.

- Szegény gyerek, még sokat kellett volna tanulnia. – sóhajtott Phil, aztán szépen lassan elhagyták a helyet. Elmondták Elenának is, hogy mi történt, aztán szedték a sátorfájukat és elindultak.

A térképet a vezető mindig magánál tartott és mutatta az utat. Amilyen gyorsan csak lehetett átvágtak a városon, ahol rengeteg bűnöző, drog és prostituált fogant meg, hiába volt kevesebb az átlagosnál, mégis sokat láttak. Minden baj nélkül átvészelték az utazás ezen részét és a várost elhagyva kiérték a pusztába.

- Most merre?

- Hát nem tudom pontosan Phil, de ha minden igaz, akkor ott a hegyek között lesz valahol, gondolom, hogy nem a puszta közepén kezdik el ásni. Ott azért biztonságosabb a hegyek között.

- Igen, minden bizonnyal. Na gyerünk, ne vesztegessük az időt.

Szaporán vették a lépteiket, nem igazán akartak összetűzésbe kerülni se emberrel, se állattal. Vagy két órán keresztül meneteltek és lassan egyre nagyobbá nőttek a hegyek és több járható út is feltűnt. A térképet követve mindig a megadott útvonalon haladtak, nem tértek le róla. Ám minden óvatosság ellenére, mégis ismét a baj ütötte fel a fejét. Egy kanyonba betérve szembe velük, nem messze pár tűzgekkó tűnt fel, akiknek jobb a szaglásuk, mint az embereknek és rögtön kiszúrták őket, mihelyst látótávolságba kerültek.

- Na már csak ez hiányzott. Hogy tovább? – érdeklődött Elena.

- Gondolom nem fordulunk vissza. Szétlövöm a sok hülye fejét, mielőtt túl közel jönnek és megpörkölnék. – vélte Max.

- Na ja. Nem árt. – Kapta elő Phil is a fegyverét.

- Majd én elintézem. – felelte a nagy darab ember és habozás nélkül megsorozta a sok kis gekkót, akik közül mind ki is feküdt.

- Ez könnyen ment. Bár a tűzgekkók sosem voltak túl kemények, de a leheletük annál inkább. – közölte Elena.

- Igen, na húzzuk el a csíkot, nincs kedvem túl sokáig itt maradni.

Perceken belül el is hagyták a szurdokot és a meredek falú hegyoldalon mindenfelé kellett figyelniük, ha nem akartak véletlenül pórul járni. Nem is kellett sokáig várniuk, mert egy újabb halálkarom tűnt fel, csak egyedül, nem volt valami túl barátságos.

- Na srácok, nem akarom mindenkit csak úgy legyilkolni, mert elfogy a lőszerem és pénzünk sincs már, szóval tűnés! – invitálta őket a további sietségre Max, miközben a lény vagy kétszáz méterre lehetett tőlük, de annyira nem kívánta a veszélyt, később eltűnt.

Kicsit később már megint egy tisztásra értek, mellettük a meredek hegyoldal ágaskodott és néhány száraz fa is ácsorgott mellettük. Volt néhány kisebb nagyobb bemélyedés, de egyik sem volt túl mély ahhoz, hogy a Menedéket építsék oda.

- Nos, srácok valamerre itt kell lennie. Ha minden igaz, csupán pár száz méterre van.

- Ennyi út után már ideje is lesz, hogy elérjük. – könnyebbült meg egy kicsi Elena.

- És hogy jutunk majd be? – érdeklődött Emily.

- Előbb találjuk meg, aztán majd gondolkodhatunk. – felelte Phil.

- Így igaz, ne álljunk meg, már kipihentük magunkat. Nincs vesztegetni való időnk, mielőtt még más talál meg minket, annak nem lesz jó vége. – közölte Max.

- Nem bizony.

- Váljunk ketté és úgy keressük, az jobb lenne talán. – javasolta Elena.

- Rendben. Phil és Emily ketten, meg mi ketten megyünk. Valahol itt lesz, csak ne keressük a bajt. Bármilyen van, legkésőbb két óra múlva gyertek ide vissza, rendben?

- Igen, addig is viszlát! És sok sikert! – bólintott Max felé Phil, aztán elváltak útjaik. Bejártak egy csomó barlangot és járatot, de nem lelték a nagy ajtót. Bármilyen elképzelhetőnek tartottak, de nem találtak semmit, csak néhány kis koszos patkánnyal akadtak össze, meg kis mutáns malacokkal, akiktől annyira nem kellett félni.

Már el is telt az első óra, de még mindig nem leltek nyomát semminek. Kicsit idegesen kerestek már a vége felé, több tucat barlangot is bejártak, de semmi, még kis jele sem volt semminek.

Majd egyszer csak a nagy sötétben, ahogy a lámpával világítottak mindenfelé, megakadt a szemük valamin.

- Húha, mi ez a valami? – érdeklődött Emily.

- Mindjárt kiderül. – felelte Phil, majd szépen átpásztázta a fényel azt a valamit. – Húha. – szólt és majdnem elakadt a lélegzete. Egy hatalmas nagy fogaskerékszerű fémizét látott, ami minden bizonnyal az ajtót képviselte és a hozzá tartozó sín pár is ott állt mellette, habár néhol kisebb nagyobb kövek feküdtek rajta, és az ajtó mellett egy kis számítógép is elhelyezkedett egy állványra építve. A fogaskeréken egy szám is állt: 35.

- Megtaláltuk. Megtaláltuk! – kiáltotta Phil, aki nagy örömeben még a lámpát is kiejtette a kezéből. Átölelte Emilyt és minden szó nélkül megcsókolta. Olyan furcsa érzés kerítette hatalmába, nagyon boldog volt, hogy végre megélhette ezt is a sok veszély közepette és kimondhatatlanul örült, ahogy a lány is, aki viszonzta a csókot és egy rövid ideig végre örömeiket lelték a csókban.

- Igen, megtaláltuk. – felelte utána a lány is.

- Menjünk vissza a többiekért és gyorsan hívjuk ide őket, ne késlekedjünk!

- Rendben.

Visszasiettek a tisztásra és vártak. Bár Philnek volt valami furcsa érzése, mintha figyelnék őket. Nem tudta ki vagy mi, csak érezte. Hamarosan letelt a két óra és megjelent a másik két ember is, kicsit búslakodva. Nem tetszett nekik, hogy nem találtak semmit és le voltak törve, hogy talán társaik sem találtak semmit.

- Na mi az, találtak valamit? – érdeklődött Phil.

- Nem, sajnos nem. Akkor ti sem?

- Hááát. Azt hiszem... nem tudom... pontosan...

- Mondd már ki. – sietette Max kicsit morcosan.

- Azt hiszem megtaláltuk.

- Ah, remek! – vidult fel egy kicsit az arca, ám rögtön az arcára fagyott a mosoly, mikor Emilyre nézett.

- Mi az? – kérdezte Phil megdöbbenve, de mikor Emily felé nézett ő is megdöbbsent. Nem a lánnyal volt a baj, hanem akik mögöttük álltak nem messze. Két erópáncélba öltözött valaki állt mögöttük energiafegyverekkel a kezükben és mindketten rájuk szegeztek fegyvereiket. Nem volt valami túl örömteli ez a helyzet, nem tudták mit tegyenek. Egy ideig

csak farkasszemet néztek egymással. A két fickó fekete páncélban ácsorgott és elég nagy darabnak tűnt, persze leginkább csak a páncél tette. Mindannyian hallottak már erről a páncélról, csak még egyikük sem látott ezelőtt ilyet. Szinte minden egyes porcikájukat beborította a fekete páncél, fejükön a szemüknél két sárgás borítás engedett be nekik némi fényt, hogy azért lássanak is és még akadt rajta pár kis ketyere.

- Üdvözlét uraim! – hallatszódott a sisak által eltorzított hang, amint megszólalt az egyik.
– Mi dolguk errefelé? Talán megtalálták a Menedéket?

- Melyik Menedéket? – kérdezett vissza Max.

- Mióta elhagyták a várost figyeljük magukat, láttuk, hogy keresnek valamit, ezért szépen kérdezem, megtalálták?

- Eddig még nem. – közölte Phil.

- Nagy kár, mert a maguknál lévő térkép alapján elég hamar meg lehetne találni, nem kellene nekem hozzá napok, hetek, hogy lehetnek ennyire bénák? Adják ide, most rögtön a térképet! – hangzott a parancsszó.

- Rendben. – egyezett bele Max, mire mindhárman kérdően néztek rá. Erre ő csak bólintott, amit a másik férfi rögtön értett.

Az egyik erőpáncélos fickó megindult feléjük és mikor odaért csak a kezét tartotta, a térképet kérve. Mivel remélték nem tudják kinél van, ezért Phil nyúlt a zsebébe és a katonára megdöbbenésére a térkép helyett egy kedves kis tárgy bukkant elő. Egy Desert Eagle. Szerencsére takarták egymást a katonák, így a mögötte lévő társai nem láthatta mi történik. Csak gondolhatta. De mikor Max is a fegyvere utána nyúlt már sejtette, hogy nem igazán félnek tőlük. A Bozar pedig rettentő fegyver. És nemcsak ő, hanem Elena is elkapta a pisztolyát.

Mindeközben Phil sem tétlenkedett. Többször is a szeme közé lőtt a páncélosnak, de annak arra csak az utolsó lövedékek okozták halálát. Alig vitte át a páncélját, persze ilyen közletről azért nem lehet egyszerűen védenie a páncélnek sem, ami megadta magát. Az illető holtan rogyott össze, a másik pedig nem sokat tökölt, megfogta a kis plazmapuskáját és lőtt. Maxot szerette volna kiiktatni, de ő elugrott a lövés elől. Elena sem szórakozott túl sokat, rögtön löni kezdett, sokat azonban nem ért el, ám ezzel is gyengítette ellenfelét. Majd mielőtt még egyet tudott volna löni a páncélos ember, Max egy olyan sorozatot indított el a Bozarral, amelyet ritkán láthat ember és komoly fegyver hatása meg is mutatkozott. Az erőpáncélos fickón több lövedék is áthatolt és a túloldalt bukkant elő, úgy összeroncsolta a páncélját. És természetes módon meg is halt. Úgy dőlt hátra, mint egy darab fa.

- Rohadj meg! Többet aztán ne baszogassatok minket! – köpött egyet a természetes ember a közelebbi holtra.

- Na jó, nem akarok még egy ilyet. A tököm már most ki van ezekkel, alig viszi át őket az Eagle. Mik ezek?

- Röviden szólva: Vasemberek. Na, így hogy tetszik?

- Egész jó. – vélekedett Elena.

- Akkor jó, most mutasd az utat, mert én sem akarok több galibát.

- Értve főnök. – bólintott Phil és elindultak a barlang felé.

Nem sok idő telt bele és ismét ott álltak mind a négyen a Menedék bejárata előtt. Megsodálták azt a hatalmas kereket, ami elzárta a biztonságos és a bizonytalan területet egymástól. Nem tudták, hogy is jussanak be, de mindenesetre biztosra mentek, Elena a barlang egyik rejtett zugában figyelte a bejáratot, míg a többiek a számítógéppel dolgoztak. Nem tudták, hogy nyissák ki, nem ismerték a kódokat és más módot sem igazán tudtak. Kicsit azért elszomorította őket, hogy fél óra elkeseredett próbálkozás után sem sikerült kinyitniuk az Édenkert ajtaját.

- Nos, mi is lehet a kulcs? Harmincöt, ez a Menedék száma, de többet nem tudunk még róla. – gondolkodott Max.

- Nincs a térképen semmi? – kérdezte Emily.

- Nem figyeltem, de azért megnézhetjük. – szedte elő a papírost a természetes ember és kiterítette a számítógépen. A lámpával megvilágították minden egyes részét, a hátulját is, de nem sok mindent láttak. – Hát ez sokat nem segít, nincs ezen semmi.

- Nem lehet máshogy kinyitni? – érdeklődött Phil.

- Jó kérdés, sosem láttam még ilyet, és nem értek hozzá. Mégis csak néha jó lenne egy Pipboy. Legközelebb szerzek egy ilyet, az biztos. – közölte, miközben a másik férfi a térképet nézegette. Pár percnyi újabb próbálgatás után Phil hangja törte meg a csendet.

- Te, Maxwell, nézd csak! – mutatta felé a papírt és a hegy egy halvány vonulatán mégis számokat lehetett felfedezni. Jó néhány más karaktert is láttak, de az nem volt rajta a komputeren. – Megpróbáljuk?

- Naná. – felelte és már ütötte is a kódsorozatot. Amit egy nagy ütéssel bélyegzett a gépen.

- Most meg mi van?

- A Fatal Error mond neked valamit? Na az van!

- Hmm, nem tudom, mi van, ha fordítva írod be. Na jó, várj, inkább majd írom én. – foglalta el a gép előtte helyet Phil. Szépen lassan beütögette a jeleket és számokat, amit csak tudott csak a fordított sorrendben.

- Na? – kérdezte izgatottan Emily.

- Hmm, tudja a fene, semmi. Nem írt ki semmit.

- Na, hát ez tökéletes, itt állunk a kapu előtt, csak bemenni nem tudunk. Ez egy baromi nagy... - nem fejezte be, mert valami csörgést hallott. Hosszú másodperceken keresztül szólt, majd lassan felkapcsolódott két külső biztonsági lámpa is. És a megszokott piros szín árasztotta el a területet és ritmikus mozgása jelezte, hogy vigyázat, valami történni fog. Na de mi? A villogás két percnél is tovább fokozta a kíváncsiságot, mert nem történt semmi, majd hirtelen a csend közepette egy kisebb robajjal megindult a nagy henger is kifelé és jobbnak látták, ha mindannyian hátrálnak.

- Húha, azt a hétfánfütyülős rézangyalát! – kiáltott Max, mire mindketten furcsán néztek rá.

- Hogy mi van?

- Mindegy, nem lényeges. Ez annál inkább. – mutatott az ajtóra és amint kiért, elindult oldalra, folyamatosan gurult a sínen, mint valami nagy fogaskerék és már a biztonsági szirénák hangja is hallatszódott.

- Ha minden igaz, akkor bemegyünk, ugye? – mosolygott Elena, aki akkor jött a közelbe.

- Igen, remélem.

Az ajtó lassan kinyílt és a fény öntötte el a környéket. Két ember is állt a kapu mögött, úgy tűntek, hogy kicsit meg vannak lepődve az egész történésen, de azért ott maradtak. A kapu teljesen kigördült, a biztonsági lámpák elaludtak, a hang elhallgatott és ők néztek egymás szemébe, mint ember az emberrel. Max lépett egy kicsit közelebb, hogy jobban látszódjanak mindannyian és jobban lássák azokat is, akik odabent állnak.

- Üdvözlét nektek! – köszönt előre a vándorok vezetője.

- Üdvözlét. Mi járatban errefelé? Nem szoktak vendégeink lenni. Vagy talán kimehetünk végre a szabadba.

- Ha bemehetünk, akkor mesélünk pár dolgról, de idekint nem hinném, hogy túl szerencsés. Bemehetünk?

- Megbeszéltem a Felvigyázóval és engedélyezte a belépést, azért kellett várnotok, míg a bejárat megnyílt.

- Köszönjük. Gyertek!

A négy ember lassan és óvatosan haladt a Menedék felé, de mindeközben a két Menedéklakó is meglepetten és kétségekkel teli arccal figyelte, ahogy a fegyveresek belépnek az eddigi nyugodt otthonukba.

A kaput lassan bezárták, ne maradjon nyitva mások előtt és a barlang ismét teljes sötétségbe burkolózott. A kapu rejteke eltűnt a többi szem elől.

Odabent lekísérték mind a négyüket a Felvigyázóhoz, de előtte biztonsági okokból elvették a fegyvereiket, amit immár készségesen átadtak a lakóknak. A Felvigyázó mint mindig egy nagy magas emelvényen ült és figyelte az összes működést, bár már nem volt nagyon fiatal. Ősz haja arra utalt, hogy már nem mai gyerek, de még nem is a legidősebb. Olyan ötvenöt év körül lehetett, és a megszokott helyén várta a négy idegent, akiket bekísértek a terembe és kicsit izgatottan álltak a Menedék Első embere előtt.

- Üdvözlét nektek, mi járatban errefelé? – kérdezte rögtön a Menedéklakó.

- Abban a reményben kerestük meg ezt a Menedéket, hogy itt talán biztonságra lelnénk és nyugalomra. Belefáradtunk a folytonos harcokban és a nélkülözésbe, bár mindig túlélünk mindent, de sok energiát felemésztett és mégsem jutottunk semmire. Sokat harcoltunk a pusztában a mutáns állatokkal és emberekkel, akik nem hagytak egy percnyi nyugalommal sem és végre szeretnénk nyugodtan élni ebben a borzasztó világban. – kezdte a mondandóját Max.

- Érdekes kérdés. Bár remélem tudjátok, hogy a Menedékek nem azért jöttek létre, hogy mindenkit befogadjanak és letelepedjenek idebent. Több ezren élünk idelent biztonságban és mindenféle nélkülözés nélkül, boldogan, fegyverek nélkül, amit a külső világ sosem bírt megérteni. Ám talán lehet arról szó, hogy itt maradjatok. Ha minden igaz egy térkép alapján jutottatok el ideig. Igaz ez?

- Igen. – felelte Phil. – Nálunk van még mindig. Miért olyan fontos ez?

- A térkép valójában az egyik külső emberünké volt, akit pár hónappal ezelőtt kiküldtünk. Nem ő volt az első, de vállalkozott erre a küldetésre. Mivel a kommunikációs rendszerünk

elromlott, nem tudtunk kapcsolatot létesíteni a többi Menedékkal és ennek érdekében hagyta el ezt a helyet a követünk, és átadtuk neki a térképet, amivel igazolni tudja létünket.

- Elnézést, de nem volt veszélyes ez? Simán bárki más is megtalálhatta volna ezt a helyet.

- Talán mégsem. Rá volt bízva, hogy ha bármi veszélynek van kitéve, semmisítse meg a térképet, vagy pedig találjon más megoldást, csak hogy félrevezesse az ellenséget. Talán jó emberek kezébe került a térkép és halála előtt tudta ezt, vagy pedig épp a kezeitek közt halt meg?

- Halott volt, mikor rátaláltunk. – felelte Max.

- Akkor talán mégis szerencse. És volt nála más is, vagy csak ez a térkép?

- Miért, minek kellett volna még nála lennie? – érdeklődött Elena.

- Egy kommunikációs chipnek, amit ha találkozott más Menedékek lakóival is, minden bizonnyal nála volt. Ezért küldtük el. Nem tudom mi történhetett vele odakint.

- Ami azt illeti egy összecsapás során halt meg, mikor megtaláltuk már halott volt, de mi védjük meg, talán bízott abban, hogy nem vagyunk emberkereskedők. És ha érdekl, volt még nála valami. – vette ki a belső zsebéből a kis chipet Max.

- Hé, ezt nekünk miért nem mondtad? – érdeklődött Phil.

- Jobb volt így, hidd el, de végül is talán elértük célunkat. Talán ennek a tárgynak köszönhetjük, ha maradhatunk. Mit gondol, meg tudunk egyezni? – fordult a Felvigyázóhoz Max.

- Minden bizonnyal. Évekig kell még várnunk, hogy kimehessünk a világba, és addig ez a Menedék biztosít nekünk védelmet és ti itt maradhattok. Nem tiltunk meg semmit, de egy ideig remélem megértitek, ha figyelni fogunk titeket.

- Persze. Ez csak természetes, mindenki gyanakodhat egy újonnan érkezett emberre. Ha megnyugtatja, legyen így.

- Rendben, örülök, hogy megbízható emberek vagytok. Beszereljük az alkatrészt és mindjárt beszélünk a többiekkel. Rengeteg megbeszélnivalónk van, a részletekről majd később. Először is Isten hozott a 35-ös Menedékben!

Mind a négyen boldogok voltak, hogy sikerült végül is megtalálniuk a várva várt megnyugvást és végre minden gond nélkül, aludhatnak végre egy jót is, nem kell attól félniük, hogy valaki rájuk tör éjszaka. Habár sok barát áldozta fel értük az életét, mégis mind-egyikre emlékeznek, legyen az David vagy Johnny. Vannak rossz és jó emberek, kiismerni őket nehéz, de megéri. Így történt, hogy a Menedékben sikerült bizalmat kivívniuk, a kommunikációs chip a helyére került és megnyílt a rádiózás a 35-ös Menedék előtt is. Emily és Phil jól megvoltak egymással, egymásba szerettek, és ebben a komor világban mégis maradt pár olyan pont, ahol vidámság ül. Egy sötét bolygó, ahol néhol még égnek a fáklyák és arra várnak, hogy bearanyozzák majd egy szép napon ismét a Földet. Addig is ez még várat magára. Max és Elena pedig néhány bátor Menedéklakóval olykor nekivágott és felkeresett egy-egy Menedéket, vagy pedig üzleti útra mentek és a két egykori vándor megosztotta tapasztalatait a Menedékbeli emberekkel is. Mindenki boldogan élt odabent,

míg odakint dúlt a háború és mindenki csak a saját érdekeit nézte, ezen ők nem tudtak változtatni, nem voltak képesek rá, minden kudarcba fulladt és a fáklyák csak kis pontokban égtek a Földön, még vártak valamire, valami csodára...

Scott McBayer

2004. október 3.